

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 380: Hai Ý Nghĩa Của Sự Phụng Trì Là: Ngay Nơi Đương Cơ Mà Quyết Định Dứt Khoát, [Và] Kiên Trì Không Lơi Lỏng. [Từ Đó Đạt Được] Hàng Phục Tập Khí

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 032)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Nguyên văn: Phụng trì nhị nghĩa, đương cơ lập đoạn, kiên trì bất giải, hàng phục tập khí.】

(*Dịch nghĩa:* Hai ý nghĩa của sự Phụng trì là: Ngay nơi đương cơ mà quyết định dứt khoát, [và] kiên trì không lơi lỏng. [Từ đó đạt được] hàng phục tập khí.)

Trong đề kinh có chữ “Năng Đoạn”, Thế Tôn dặn dò chúng ta phải “Như đương phụng trì” (Ông nên phụng trì). Chúng ta cần phải ghi nhớ hai ý nghĩa của “Năng Đoạn” và “Phụng Trì”, đây là lời giáo huấn của Phật đối với chúng ta.

“Đương cơ lập đoạn” (Ngay nơi đương cơ mà quyết định dứt khoát) chính là tín tâm thanh tịnh, một mảy may nghi hoặc cũng không có. “Kiên trì bất giải” (Kiên trì không lơi lỏng), đây là công phu. Trong Tịnh Tông gọi là “Tịnh niệm tương kế”, đây là nói về công phu. “Hàng phục tập khí” là nói về hiệu quả, là thành tích. Tuy tập khí phiền não Kiến Tư chưa diệt đoạn, nhưng đã phục trụ được, nó không còn khởi tác dụng, đây là thành tựu công phu thiền định rất sâu.

“Thứ kỷ hữu nhất tâm bất loạn chi khả năng” (Ngỗ hầu có khả năng đạt được nhất tâm bất loạn). Chúng ta dùng phương pháp này để niệm Phật thì mới có thể đạt được Nhất tâm bất loạn. Sự Nhất tâm bất loạn là thiền định, là loại thiền định có chiều sâu đáng kể; Lý Nhất tâm bất loạn là minh tâm kiến tánh, công phu đó rất sâu.

Nếu đạt được Sự Nhất tâm bất loạn, vãng sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới sẽ ở cõi Phương Tiện Hữu Dư Độ; đạt được Lý Nhất tâm bất loạn, vãng

sanh Tây Phương Cực Lạc sẽ ở cõi Thực Báo Trang Nghiêm Độ, phẩm vị đều vô cùng cao. Cho nên, vãng sanh Cực Lạc, mau chóng chứng quả Bất thoái, điều này không khó.

Tuy nhiên, cho dù chúng ta chưa đạt đến Nhất tâm bất loạn, nhưng nếu chúng ta có thể phục trụ được tập khí phiền não, tâm đạt được thanh tịnh, niệm đến mức “Công phu thành phiền”. Cái gọi là Công phu thành phiền chính là trong tất cả thời, tất cả xứ, trong tâm chỉ có một câu A Di Đà Phật, ngoài câu A Di Đà Phật này ra, tất cả những vọng tưởng, lo lắng, ưu tư thấy đều buông xuống, đây gọi là Công phu thành phiền. Niệm được đến công phu này thì quyết định được vãng sanh, đây là sanh vào cõi Phàm Thánh Đồng Cư Độ.

Công phu thượng thừa chúng ta chưa chắc nắm chắc phần đạt được, nhưng công phu như thế này, nói lời thành thật, ai ai cũng có thể đạt được. Chỉ cần quý vị chịu thật sự buông xuống, thật sự tiếp nhận sự thật mà Thế Tôn đã nói trong kinh này, quý vị có thể khẳng định, có thể thừa nhận rằng: “*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*” (Phàm những gì có hình tướng, đều là hư vọng), “*Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh*” (Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng). Nếu quý vị thật sự khẳng định, thật sự thừa nhận, thì lẽ nào lại có đạo lý không buông xuống được? Đều là giả cả, chẳng có gì là thật.

Chỉ cần quý vị chịu buông xuống, thì Công phu thành phiền không khó. Cổ đức có câu: “*Vạn tu vạn nhân khứ*” (Vạn người tu vạn người về), lời này một chút cũng không giả. Người niệm Phật mà không thể vãng sanh, không có nguyên nhân nào khác, chính là do chưa buông xuống, trong lòng vẫn còn những điều vướng bận, lo nghĩ, không chịu buông xả, vậy thì hết cách!

Cái gọi là “Đới nghiệp vãng sanh” (Mang nghiệp đi vãng sanh), người đạt Công phu thành phiền thì phiền não chưa đoạn, Kiến Tư phiền não chưa đoạn, Trần Sa phiền não chưa đoạn, Vô Minh phiền não chưa đoạn, thấy đều mang theo mà vãng sanh, ý nghĩa là như vậy.

Sự Nhất tâm bất loạn thì Kiến Tư phiền não đã đoạn rồi, vậy thì không mang theo [Kiến Tư], mà mang theo cái gì? Mang theo Trần Sa phiền não và Vô Minh phiền não chưa đoạn, vẫn là đới nghiệp vãng sanh. Niệm đến Lý Nhất tâm bất loạn, Kiến Tư và Trần Sa hoặc đều đã đoạn, Vô Minh có bốn mươi một phẩm mới phá được vài phẩm, vẫn còn phải mang theo vài phẩm, vẫn là đới nghiệp vãng sanh.

Trong thế giới Hoa Tạng, chúng ta thấy trong *Kinh Hoa Nghiêm*, Ngài Văn Thù, Ngài Phổ Hiền phát nguyện cầu sanh Tây Phương Tịnh Độ, các Ngài có đời nghiệp không? Có đời nghiệp. Các Ngài là Đẳng Giác Bồ Tát, mang theo một phẩm Sanh tướng vô minh cuối cùng, đến Tây Phương Cực Lạc thế giới để vãng sanh. Chư vị nhất định phải biết, phàm là người vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, không một ai là không đời nghiệp. Đẳng Giác Bồ Tát mang theo một phẩm Sanh tướng vô minh, vẫn là đời nghiệp.

Trước đây có một số người nói rằng: “Đời nghiệp không thể vãng sanh, nhất định phải tiêu nghiệp mới có thể vãng sanh”. Họ làm cho những người niệm Phật hoang mang, mê muội, thật sự là làm cho thiên hạ đại loạn, dấy lên một làn sóng gió như vậy. Lúc đó vừa khéo tôi đang hoằng pháp ở Mỹ, tôi đến Los Angeles. Lão Cư sĩ Châu Tuyên Đức ở Los Angeles ra sân bay đón tôi, vừa gặp mặt thì không khí rất bi thương, ông nói với tôi:

- “Bạch Pháp sư! Hiện nay có người giảng là đời nghiệp không thể vãng sanh, nhất định phải tiêu nghiệp mới được. Vậy là mấy mươi năm nay con xong rồi, niệm công cốc rồi!”

Tôi nghe xong liền cười, tôi nói với Lão Cư sĩ:

- “Thưa Lão Cư sĩ! Nếu đời nghiệp không thể vãng sanh, thì thôi vậy! Thì đừng đi nữa.”

Ông nghe xong rất lấy làm lạ, tròn mắt nhìn tôi, tại sao tôi lại nói nhẹ nhàng như thế. Tôi liền bảo ông:

- “Giả sử đời nghiệp không thể vãng sanh, thì thế giới Tây Phương chỉ có mỗi mình A Di Đà Phật cô đơn trợ trợ một mình, ông đến đó làm gì!”

Ông vẫn nghe chưa hiểu, sau cùng tôi đành phải giảng giải cho ông:

- “Ngài Văn Thù, Ngài Phổ Hiền là Đẳng Giác Bồ Tát của Đức Tỳ Lô Giá Na Phật ở thế giới Hoa Tạng, điều này ông có biết không?”
- “Dạ biết!”
- “Các Ngài phát nguyện vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, vẫn còn mang theo một phẩm Sanh tướng vô minh, vậy có phải là đời nghiệp không?”

Ông suy nghĩ một chút:

- “Đúng rồi! Là đời nghiệp.”
- “Người không đời nghiệp, ở thế giới Tây Phương chỉ có một người, A Di Đà Phật là không đời nghiệp. Trừ A Di Đà Phật ra, mỗi một người đều đời nghiệp, chỉ là mang theo nhiều hay mang theo ít mà thôi, ai mà không đời nghiệp! Làm sao có thể nói là đời nghiệp không thể vãng sanh, đâu có cái đạo lý này!”

Tuy nhiên, vào lúc đó, người giảng về “tiêu nghiệp vãng sanh” này ở Mỹ rất có uy tín, rất có danh tiếng, chúng tôi cũng không thể đắc tội. Đắc tội với ông ấy thì việc hoằng pháp ở bên đó sẽ bị chướng ngại, đây gọi là giảng kinh có điều kiêng kỵ.

Phía sau tôi lại thêm một câu để tán thán ông ấy, tôi nói:

- “Nói tiêu nghiệp cũng không sai! Vì sao vậy? Tiêu nhiều một chút thì ông mang theo ít đi một chút, phẩm vị sẽ cao hơn một chút.”

Ông ấy (chỉ người nói tiêu nghiệp) cũng rất từ bi. Nói như vậy là để bổ cứu, nếu không thì sẽ rước lấy phiền phức! Người ta thế lực rất lớn, không thể dây vào được. Mặc dù ông ấy nói sai, chúng tôi đứng bên cạnh vẫn phải bỏ khuyết một chút, cũng phải tán thán ông ấy một chút, nói rằng ông ấy rất từ bi, muốn để chúng ta tiêu nghiệp nhiều thêm một chút, mang nghiệp ít đi một chút, phẩm vị cao hơn một chút. Ông ấy nghe được cách nói này của chúng tôi, có lẽ sẽ lượng thứ cho đôi chút, không đến nỗi tìm đến gây phiền phức.